

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΟΥΝΙΟΥ 2021.

Α' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

«ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ»

Σαμψών οσίου του ξενοδόχου

έτος 14^ο Τεύχος 611

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«Καλόν κέκτησθαι φίλους...»

(μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ)

Οι τα πάντα καλώς διατετάμενοι θειότατοι Πατέρες θέσπισαν, όπως διαβάζουμε στον ιερό Συναξαριστή, η τελευταία Κυριακή του Ιερού Πεντηκοσταρίου να είναι αφιερωμένη στα πρόσωπα των Αγίων μας. Στα πρόσωπα εκείνα που έζησαν ανά την οικουμένη, ευαρέστησαν τον Θεό και δέχτηκαν πλούσιο ως δώρο ατίμητο τον Αγιασμό και ιδιαίτερα τη Χάρη του Παναγίου Πνεύματος. Γι' αυτό και η σημερινή Κυριακή αποτελεί τη συνέχεια της προηγούμενης, δηλαδή της Πεντηκοστής.

Τότε, εορτάσαμε την παρουσία του Αγίου Πνεύματος στην ζωή της Εκκλησίας και την διανομή των χαρισμάτων Του στις ψυχές των κεκαθαρμένων μελών της· σήμερα τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, που είναι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας.

Α. Τι είναι οι Άγιοι; Είναι οι φίλοι του Δεσπότη Χριστού. Είναι οι στρατιώτες του Ουρανού Βασιλέως. Είναι τα πρόσωπα εκείνα τα οποία εβάστασαν στο ασθενικό τους σώμα “τα στίγματα του Ιησού Χριστού” (Γαλ, 6,17). Είναι οι φωτεινοί οδοδείκτες σε πνευματικά άνυδρες εποχές. Είναι η ζωντανή εφαρμογή του Ευαγγελίου. Είναι τα πιστά αντίγραφα της εικόνας του Θεού. Είναι η δόξα και ο θρίαμβος της ανθρώπινης φύσεως. Είναι η εμπροσθοφυλακή της Εκκλησίας και η δύναμή της. Είναι “οι ακολουθούντες τω αρνώ όπου αν υπάγη”. (Αποκ. 14,4)

Είχαμε Αγίους, έχουμε Αγίους και θα έχουμε Αγίους μέχρι της συντέλειας του αιώ-
νος, αφού το Άγιο Πνεύμα από την ημέρα της Πεντηκοστής που ήλθε στην Εκκλησία του Χριστού, θα παραμένει σ' αυτήν και θα απεργάζεται τη σωτηρία των μελών της. Και μια Εκκλησία, όπως λέγει χαρακτηριστικά ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης, είναι

δυναμική όταν αναδεικνύει τέτοια θεούμενα πρόσωπα, που διακρίθηκαν στο σκάμμα της ζωής και δέχθηκαν πλούσια στον χώρο της ψυχής τους την παρουσία του Παρακλήτου. Γιατί η αγιότητα δεν είναι απλώς καλές πράξεις, αλλά παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στο χώρο της ψυχής ενός μέλους της Εκκλησίας. Αγιότητα είναι “η ανθοφορία και η καρποφορία του σπέρματος που φυτεύει σε κάθε πιστό το Άγιο Πνεύμα” (Ευδοκίμωφ). Και οι Άγιοι είναι η ίδια η Πεντηκοστή μέσα στην Εκκλησία.

Β. Οι Άγιοι καταγέλασαν της παρούσης ζωής, κατεπάτησαν βασανιστήρια και κολλάσεις, υπερείδον θανάτου, προς τον ουρανό επτερώθησαν” (Χρυσοστ., ΕΠΕ 34, 294). Για την αγάπη του Χριστού υπέμειναν εμπαιγμούς και μαστιγας “ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθαναν” (Εβρ, 11,37). Η κακουχία, ο εμπαιγμός, η περιφρόνηση, ο σταυρός, ο θάνατος ήταν το καθημερινό τους μαρτύριο. Περιέφεραν στο ταπεινό οστράκινο σκεύος τους, κατά την έκφραση του Αποστόλου των εθνών Παύλου, την νέκρωση του Κυρίου (Β΄ Κορ, 4,10). Ακολούθησαν τον εράσμιο νυμφίο της ψυχής τους, τον Χριστό, και στον Σταυρό και στην Ανάσταση. Γι’ αυτό και μετά καυχήσεως επαναλάμβαναν τον λόγο του Αποστόλου Παύλου : “ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός” (Γαλ, 2,20). Έτσι ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση που τους απεύθυνε ο Θεός και δια της πίστεως φανέρωσαν στους ανθρώπους ότι ο Χριστός “χθες και σήμερα ο Αυτός και εις τους αιώνας” (Εβρ, 13,8-9).

Δεν έκαναν οπαδούς. Δεν μίλησαν για τον εαυτό τους. Δεν έφεραν στο μέτωπό τους την ετικέτα του σωτήρος, αλλά αφού περιεπάτησαν αξίως του Κυρίου (Κολασ, 1,10) και πολιτεύτηκαν αξίως του Ευαγγελίου (Φιληπ, 1,27), φανέρωναν με την διακονία τους αυτή ποιος είναι ο σκοπός της ζωής του κάθε ανθρώπου. Δηλαδή ο αγιασμός και η ένωση με τον Χριστό.

Γ. Οι Άγιοι αποτελούν την ελπίδα του κόσμου. Οι Άγιοι αποτελούν την ελπίδα όλων μας, γιατί μας δείχνουν τον δρόμο της αγιότητας. Μας βοηθούν και μας ενισχύουν με την ζωντανή παρουσία τους, αφού συμπορεύονται μαζί μας στη θάλασσα της παρούσης ζωής. Τους αισθανόμαστε δίπλα μας και ας έζησαν σε άλλες μακρινές περιοχές και εποχές.

Επεμβαίνουν θαυματουργικά. Μας διασώζουν από ποικίλους κινδύνους και συμφορές. Κλαίνε στις θλίψεις μας και χαίρονται στις χαρές μας. Μας ενισχύουν στον αγώνα της αρετής. Μας βοηθούν με τον λόγο τους και με το γνήσιο παράδειγμά τους. Η διδασκαλία τους είναι λόγος Αγίου Πνεύματος και άρα, διαχρονικός και επίκαιρος. Γι’ αυτό και ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε πώς η σοφία των Αγίων μας και η διδασκαλία των ασκητών της ερήμου είναι πλούτος και πολύτιμη παρακαταθήκη, αλλά και δύναμη ισχυρά για την Εκκλησία μας και συγχρόνως όπλο στον δικό μας αγώνα. Οι Άγιοι με τη ζωή τους μάς ελέγχουν σήμερα σ’ αυτό το φοβερό κατρακύλισμα της ανθρωπότητας.

Όλοι εσείς, μας λένε, που κάνετε τους διανοουμένους. Όλοι εσείς που σκορπάτε την σύγχυση και την απελπισία. Όλοι εσείς που κομπάζετε για την αθεΐα σας. Όλοι εσείς που υψώνετε την δαιμονική υπερηφάνειά σας και το τιποτένιο ανάστημά σας μπροστά στον Κύριο της Δόξης. Όλοι εσείς που προσπαθείτε να παρασύρετε αυτούς τους ανθρώπους που πατούν αυτό το χώμα, το οποίο βάφτηκε με το αίμα και με τα δάκρυα μαρτύρων και Αγίων της Πίστεώς μας. Όλοι εσείς . . . επιστρέψτε στο Θεό και ζητείστε συγγνώμη για τα λάθη σας, για να δεχτείτε μέσα σας, όπως και εμείς, πλούσια τη Χάρη του

Αγίου Πνεύματος, να ειρηνεύσετε, να βρείτε το δώρο της χαράς, να αποκτήσετε αληθινή αγάπη και να φτάσετε όπως και εμείς να δείτε μια ημέρα το πρόσωπο του Χριστού.

“Καλόν κέκτησθαι φίλους τους νοερούς φίλους· ουδείς γαρ έτερος ούτω προς αρετήν ημίν συνεργεί”. Καλόν είναι, δηλαδή, να έχει αποκτήσει κανείς ως φίλους τους νοερούς φίλους· γιατί κανείς δεν μπορεί να μας βοηθήσει τόσο στην αρετή, όσο αυτοί οι νοεροί φίλοι μας.

Άγιος Σαμψών Ο Ξενοδόχος (ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου – Καθηγητού)

Μια κατηγορία αγίων της Εκκλησίας μας είναι και οι Ανάργυροι και Ιαματικοί, οι οποίοι ανάλωσαν τη ζωή τους στην ανακούφιση των πασχόντων και ενδεών ανθρώπων. Ένας από αυτούς υπήρξε και ο άγιος Σαμψών ο Ξενοδόχος. Γεννήθηκε στη Ρώμη το 511 από πλούσιους γονείς. Έλκε δε την καταγωγή του από βασιλική γενιά. Ήταν απόγονος του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Οι γονείς του ήταν πιστοί άνθρωποι και γι' αυτό τον μεγάλωσαν με παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Χάρης στην οικονομική τους ευμάρεια έδωσαν στο γιό τους σπουδαία μόρφωση. Σπούδασε πολλές επιστήμες, αλλά μία τον κατέκτησε, η ιατρική. Κι' αυτό διότι θα του έδινε την δυνατότητα να ασκεί την αγάπη του στους συνανθρώπους του, τους οποίους θεωρούσε ως εικόνες του Θεού.

Όταν αποφοίτησε ασκούσε το επάγγελμα του ιατρού, όχι για βιοπορισμό ή για πλουτισμό, αλλά ως προσφορά στον πάσχοντα άνθρωπο δωρεάν. Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσουμε πως για τους αρχαίους λαούς και ιδιαίτερα τους Ρωμαίους, το ιατρικό επάγγελμα, θεωρούνταν παρακατιανό και γι' αυτό το ασκούσαν κυρίως οι δούλοι και οι πληβείοι, οι φτωχοί και άσημοι. Η ιατρική αναδείχτηκε ως υψηλό λειτούργημα από το Χριστιανισμό. Μια πληθώρα αγίων της Εκκλησίας μας υπήρξαν ονομαστοί γιατροί και θεράπευαν τους πάσχοντες δωρεάν και γι' αυτό ονομάζονταν Ανάργυροι.

Ο Σαμψών εκτός από την καλή γνώση της ιατρικής επιστήμης έλαβε από το Θεό και το χάρισμα από το Θεό να θαυματοουργεί με την επίκληση του αγίου ονόματος του Ιησού Χριστού. Χιλιάδες ενδεείς άνθρωποι έτρεχαν σ' αυτόν να θεραπευτούν και να ελεηθούν. Μετά τον θάνατο των γονέων του ένοιωσε ώριμος να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στο φιλανθρωπικό του έργο. Μοίρασε τη μεγάλη πατρική του περιουσία στους φτωχούς, ώστε πλήθος αναξιοπαθούντων να ανακουφιστούν, να βρουν τροφή και στέγη. Η φήμη του φιλάνθρωπου γιατρού Σαμψών βγήκε και έξω από τη Ρώμη. Ακόμα και από μακρινά σημεία της Ιταλίας έφταναν στη Ρώμη για να βρουν γιατρεία και ελεημοσύνη από εκείνον.

Όμως η μεγάλη κοσμοσυρροή τον ενοχλούσε, όπως και η φήμη, από ταπείνωση. Δε θεωρούσε ότι έκανε κάτι σπουδαίο, αλλά το χριστιανικό του καθήκον, το οποίο είναι καθήκον κάθε χριστιανού. Ήθελε να είναι αφανής και άσημος και να μην επαινείται από τους ανθρώπους. Γι' αυτό αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Ρώμη και να πάει στην Κωνσταντινούπολη για να συνεχίσει εκεί το φιλανθρωπικό του έργο. Όταν έφτασε στη

Βασιλεύουσα εγκαταστάθηκε σε κάποιο σπίτι, ανάμεσα στους ναούς της Αγίας Σοφίας και Αγίας Ειρήνης, το οποίο μετέβαλε σε νοσοκομείο, με όσα χρήματα του είχαν απομείνει και άρχισε να επιτελεί το θεάρεστο έργο του. Παράλληλα επιδόθηκε στην άσκηση, στην προσευχή και τη μελέτη της Αγίας Γραφής. Την ημέρα ασκούσε δωρεάν την ιατρική και το βράδυ αφιέρωνε στο δικό του πνευματικό αγώνα. Το σπίτι του το είχε μεταβάλλει σε άμισθο ιατρείο. Η φήμη του ως Ανάργυρος ιατρός διαδόθηκε σε όλη τη Βασιλεύουσα και για τούτο χιλιάδες ασθενείς έτρεχαν εκεί για να βρουν θεραπεία και να πάρουν ψυχική δύναμη από αυτόν. Μοίραζε αφειδώς στους φτωχούς και πεινασμένους της πόλεως ό, τι άφηναν προαιρετικά οι θεραπευμένοι.

Η φήμη του έφτασε και στους άρχοντες της Βασιλεύουσας. Ο Πατριάρχης Μηνάς (536-552) κάλεσε τον Σαμψών να τον γνωρίσει και να τον επαινέσει για το σπουδαίο και θεάρεστο έργο του. Βλέποντας τα σπάνια χαρίσματά του και τη βαθιά πίστη του στο Θεό, του πρότεινε να γίνει κληρικός. Ο Σαμψών υπάκουσε και έγινε ιερέας στην ηλικία των τριάντα ετών. Η είσοδός του στον κλήρο του έδωσε ακόμα περισσότερο ζήλο για τον καλό του αγώνα και την προσφορά του στους συνανθρώπους του. Παράλληλα με τα ποιμαντικά του καθήκοντα συνέχιζε να ασκεί την ιατρική του διακονία εντελώς δωρεάν. Πλήθος ασθενών συνέρρεαν στο ίδρυμά του για να λάβουν σωματική και ψυχική θεραπεία.

Την εποχή εκείνη αυτοκράτορας ήταν ο Ιουστινιανός (527-565), ο οποίος κάποτε αρρώστησε από ανίατη ασθένεια. Ζήτησε διάσημους γιατρούς από όλη την αυτοκρατορία να τον θεραπεύσουν. Όμως δεν κατάφεραν τίποτε και ο αυτοκράτορας στράφηκε στο Θεό. Με δάκρυα στα μάτια και ολόθερμη προσευχή παρακαλούσε το Θεό να τον γιατρέψει. Κάποιο βράδυ είδε στον ύπνο του διάφορους γιατρούς. Ένας από αυτούς του υπέδειξε έναν ταπεινό και σεμνό νέο ιατρό, ο οποίος, μόνος αυτός, μπορούσε να τον θεραπεύσει. Όταν ξύπνησε έδωσε διαταγή να παρουσιαστούν μπροστά του όλοι οι γιατροί της Κωνσταντινουπόλεως.

Δεν έμοιαζε όμως κανένας με εκείνον που είχε δει στο όνειρό του και γι' αυτό λυπήθηκε πολύ. Άρχισε να τον αναζητεί σε όλη την πόλη. Κάποιος γιατρός τον πληροφόρησε για τον Σαμψών και τη δύναμη να θεραπεύει στο όνομα του Χριστού. Διέταξε να τον φέρουν μπροστά του. Όταν τον αντίκρισε, τον αναγνώρισε αμέσως, ήταν ολόιδιος με τον νεαρό γιατρό του ονείρου του. Ο άγιος γιατρός προσευχήθηκε με όλη τη δύναμη της ψυχής του, ο Θεός άκουσε τις ικεσίες του και θεράπευσε τον ασθενή αυτοκράτορα. Ο Ιουστινιανός από ευγνωμοσύνη θέλησε να του δώσει χρήματα. Ο ταπεινός και αφιλοχρήματος Σαμψών δεν τα δέχτηκε, αλλά τον συμβούλεψε να κτίσει μεγάλο νοσοκομείο για τη θεραπεία και ανακούφιση των φτωχών ασθενών. Εκείνος δέχτηκε την πρότασή του και ανακαίνισε έναν μεγαλοπρεπή ξενώνα, που είχε καταστραφεί από την πυρκαγιά του 532 και οργάνωσε σ' αυτό νοσοκομείο, δίνοντας την ονομασία: «Σαμψών ο ξενοδόχος». Ο άγιος υπηρέτησε για πολλά χρόνια στο πρότυπο αυτό ευαγές ίδρυμα, ευεργετώντας χιλιάδες ανθρώπους. Το ίδρυμα αυτό επέζησε 600 χρόνια προσφέροντας ανεκτίμητο φιλανθρωπικό έργο.

Κοιμήθηκε ειρηνικά σε βαθύ γήρας και το ιερό του λείψανο τοποθετήθηκε στο ναό του Αγίου Μάρτυρα Μωκίου. Αξιώθηκε και μετά την κοίμηση του να ευεργετεί τους πάσχοντες, θαυματουργώντας.